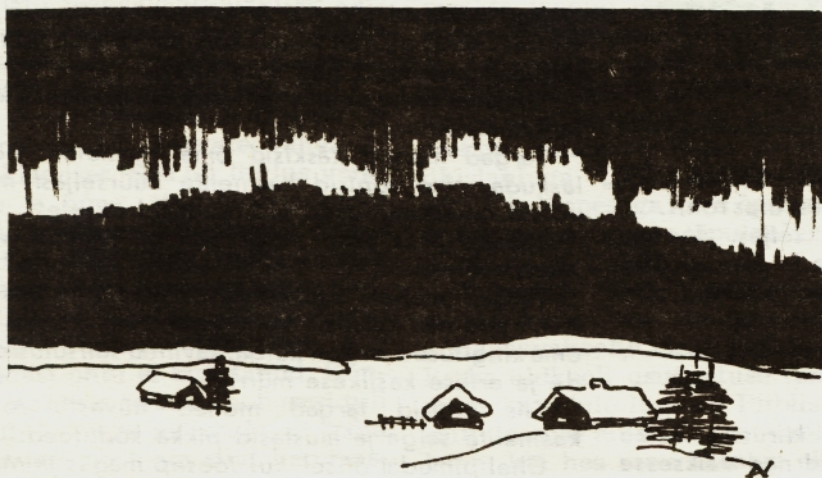

Silvatera

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 13 ● 1991

Seisan tumedas öös. On mõni kraad külma. Maa jalge all krudiseb ja krõpsub, kui astun. Puude oksad on ehitud peente jääkristallidega. Kuid ma ei vaata külmunud maad ega kauneid puid. Mina uurin taevast. Seal on midagi erilist toimumas. Rohekest valgusest lint lookleb üle laotuse. See särab ja liigub. Aeg-ajalt rulluvad tumedad varjud piki seda helendavat paela. Need on virmalised. On imeline, kaunis ja ülev.

Mõne aja pärast valgus kahvatub ja lõpuks kaob. Nüüd on minu kohal tume taevastäis tikitud helendavaid tähetäppe. Mõned tähed on soojalt kollased, mõned jahedalt sinakasvalged, mõned vilguvad sõbralikult, mõned aga vahetavad kogunisti värvi — on kord

punakad, kord rohekad, kord oranžid.

Ma tean, et tähed on kohutavalt kaugel ja et nendeni jõudmiseks ei jätku ühe inimese elueast. Ometi näivad nad olevat lähedal — vaid siruta käsi, ja pihk on sära täis.

Tundub, et tähed simitsevad meid, mind siin palktare ees seismas. Vaatan neile vastu ja unustan, et on jahe. Mõte rändab aastasadu tagasi. Ka siis vaatasid tähed meie maad.

PIIBLISALM

Nad nägid, kuidas Maarja ja Joosep Juudamaa teedel Petlemma poole ruttasid, kuidas nad korralikku peavarju ei leidnud ja laudas heintele ööbima jäid. Kuidas Jeesus sündis ja kuidas Ta mähituna sõime magama pandi. Pimeduses paistis hele valgus ja kõlas rõõmusõnum, et just seesama Jeesus päästab kord inimesed.

Sa tunnend seda lugu — see on jõulujutt. Kui tore, et võime koos Sinuga seda iga aasta kõige pimedamal ajal meenutada. Kui vahva, et võime igal aastal laulda jõululaule. Kui suurepärase on teha väikeste kingitustega rõõmu oma kallitele. Kuid...

Ehk on keegi Sinu tuttavatest üksi? Ehk pole tal sõpru? Ehk on ta just nüüd haige? Mine talle külla või saada omatehtud jõulukaart heade soovidega, tee talle rõõmu.

Selline rõõm rõõmustab ka Jeesust. Jeesusel on hea meel, et märkasid abivajajat.

Ees on uus aasta paljudepaljude päevadega. Ja igas päevas on võimalus rõõmu teha. Kauneid jõule Sulle!

Tädi ANNE

KIIDA MU HING,
JEHOOVAT, JA ÄRA
UNUSTA KÕIKI
TEMA HEATEGUSID!

LAUL 103,2

KLIP-KLOP, KLIP-KLOP kõpsusid väikese eesli kabjad, kui ta aeglaselt viimasest mäest üles ronis.

Maarja ratsutas väikese eesli seljas. Joosep kõndis väikese eesli kõrval. Maarja ja Joosep olid väga väsinud. Eeslike oli samuti väsinud. Nad olid rännanud pika-pika maa.

Mäe tipult nägid nad Petlemma tulesid. Oi, milline imekaunis vaade.

Joosep kõndis nüüd kiiremini.

Klip-klop, klip-klop, klip-klop kiirustas väike eesel mäest alla. Väravast sisenesid nad väiksesse linna, kus lootsid puhata ja magada.

Joosep küsis ühelt majaperemehelt ulualust.

„Meil ei ole ühtegi tuba,“ vastas peremees.

„Kas tõesti pole ühtegi kohta, kus võiksite magada?“ küsis Joosep.

„Kahjuks on vaid laudas ruumi.“

Joosep viis eesli lauda juurde. Ta avas vana kriiksuva ukse. Ta tõstis laterna, mille majaisand neile oli andnud, ja vaatas uksest sisse.

Ta nägi lapilist lehma ja karvast tallekest ja latreid, mis olid tühjad.

Ühte tühja latrisse sidus Joosep eesli, teise tegi ta õlgedest aseme Maarjale ja endale.

Õösel juhtus midagi imelist — sündis Jeesus-laps.

Joosep täitis sõime uute puhaste heintega. Maarja mähkis lapsukese pehmesse valgesse riidesse ja pani Ta sõime.

Loomadelegi tundus Jeesus-laps meeldivat. Lapilise lehm ammus pehmelt, krussis villaga talleke kõlistas kellukest kaelas ja väike eesel vaatas ja vaatas.

Sellel õösel olid ka karjased väikese linna lähedal niidul lambaid valvamas.

Äkki — kirkas valgus, niisama kirkas kui päike säras üle nende kõikide. Karjased ehmusid ja katsid näo. Lambad kohkusid ja kogunesid ühte.

„Ärge kartke,“ ütles sõbralik leebe hääl.

Karjased avasid silmad. Nad nägid särava inglil valgust.

Ingel ütles: „Mina toon teile suure rõõmusõnumi. Jeesus, teie vabastaja, on sündinud. Te leiate Ta sõimes magamas.“

Siis oli taevas täis hiilgavaid ingleid, kes laulsid kiituslaulu: „Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu inimeste seas, kellest femal on hea meel.“

Kui inglilihulk kaugenes ja kaugenes, tundus see vilkuva särava tähena pimedas öötaevas Petlemma kohal.

„Tulge,“ ütlesid karjased, „lähme vaatama.“

Nad jooksid kogu tee lauda juurde, ja sealt nad leidsid Joosepi, Maarja magava Jeesus-lapse.

Kaugel maal nägid targad mehed inglilihulga moodustatud tähte. Nad ütlesid: „See on lapskuninga täht. Mingem teda kummardama ja viigem talle kingitusi.“

Targad mehed seadsid kingitused valmis. Üks tark täitis koti kullaga. Teine täitis savinõu lilledest tehtud suitsutusrohtudega. Ja kolmas täitis erilise laeka mürriga — maitsetaimedest valmistatud lõhnaainega.

Targad mehed võtsid oma kingid, tõstsid need kaamelite selga ja ratsutasid tähe suunas.

Nad ületasid jõgesid ja künkaid ja liivaväljasid kõrbes. Kord oli neil kuum, kord oli külm, kuid tähte järgides ratsutasid nad aina edasi.

Siis ühel õhtul peatus täht väikese majakese kohal Petlemma linnas.

Targad mehed käskisid oma kaamelitel põlvili laskuda. Nad ronisid kaamelite kührele maha, võtsid oma kingitused ja koputasid uksele.

Joosep avas ukse — ja seal oli Maarja, väike Jeesus süles.

Targad mehed kummardusid maani ja austasid last, keda nad kutsusid kuningaks. Nad andsid Talle oma kingitused — koti kulda, savinõu suitsutusrohtude ja erilise kastikese mürriga.

Siis ütlesid targad mehed hüvasti, ronisid kaamelite selga ja alustasid pikka koduteed.

Ühel pimedal õösel, kui Joosep magas ja Maarja magas ja Jeesus-laps magas, ütles ingel Joosepile: „Tõuse, võta laps ja Ta ema ja põgene Egiptusesse. Kuri kuningas püüab last leida, et Talle halba teha. Jää Egiptusesse, kuni mina sinule ütlen, et nüüd on ohutu tagasi pöörduda.“

Kuningas oli vihane, sest inimesed ütlesid, et ühel päeval saab Jeesus-lapsest kuningas.

Joosep tõusis kiiresti. Ta jutustas Maarjale, mida ingel oli öelnud, ja ruttas lauta eeslit tooma.

Maarja mähkis Jeesus-lapse soojemalt.

Joosep aitas Maarja eesli selga ja ulatas talle Jeesuse.

Klip-klop, klip-klop kopsisid väikese eesli kabjad, kui ta Petlemma väravast välja astus ja Egiptuse poole suunduvale teele pööras.

Nüüd ei võinud kuri kuningas Jeesust leida.

Joosep ja Maarja, väike Jeesus ja eeslike elasid Egiptuses kaua aega.

Jeesus õppis kõndima ja rääkima.

Siis ühel õösel kõneles ingel jälle Joosepiga:

„Halb kuningas on surnud. Nüüd on julge koju tagasi minna.“

Nad ei läinud Petlemma, kus Jeesus sündis. Nad läksid Naatsaretti, Joosepi ja Maarja kodulinna.

Joosep ja Maarja olid rõõmsad, et nad võisid jälle oma vanas kodus olla. Väike eesel oli rõõmus, et võis olla oma laudas. Kui Maarja õhtul Jeesuse tekiga kattis, jutustas ta Talle mitmesuguseid lugusid.

Ta rääkis Moosesest ja korvist tehtud paadist, sellest, kuidas inglid kiituslaulu laulsid ja sellest, kuidas targad mehed tähte järgisid ja last kui kuningat kummardasid.

JÕULUKUU HÄMARUS
tihenes mägede ja orgude kohal. Linn mattus talve pehmesse vaikusse. Elm Streeti kirik tõusis valge ja kõrgena tumedasse taevasse. Rada krudises Mary jalge all, kui ta kiriku tiibehituse poole suundus. Kirik oli Tomi, tema mehe teine armastatud kodu. Tom tuli aastaid tagasi selle kiriku pastoriks. Siinse kombe kohaselt võeti neid sõbralikult vastu — Tom ja Mary ja nende väike tütar Sarah.

Soe, pühadelõhnaline õhk tulvas Maryle ukselt vastu. Kaunilt ehitud suur kuusk seisis oma kohal ja küünalde sõbralik helk ilmestas seda. Ülemist oksa ehtis helepunane laialisirutatud tiibadega jõuluangel. Kuuse all oli ilmatu hulk suuri ja väikesi punaste ja hõbedaste paeltega seotud kingipakke. Mary asetas kaunilt ehitud paki uhke kingimäe tippu.

„Sarah, peagi täitub su unelm,“ sosistas ta. Sisimas nägi ta juba, kuidas Sarah paki avab ja Kuldse Nuku leiab.

Sarah oli nukku märganud juba mitu kuud tagasi suure kaubamaja aknal. „Vaata! Millised kuldsed juuksed!“ helkis Sarah’ silmis igatsus. „Kui see oleks minu, ma paneksin talle nimeks Kuldne Nukk.“

Mary oli siis vaadanud lapse säravat nägu ja hinnasilti nuku kõrval — 89.95 dollarit!

„Ei. Tomi palk ei luba seda,“ mõtles ta.

„Ema,“ küsis Sarah õhtupalve ajal, „kas oleks vale paluda, et Jumal teeks võimalikuks Kuldse Nuku saamise jõuludeks?“

Mary mõtles vaid hetke: „Kindlasti võid paluda, aga ära unusta lisada: „Kui see on Sinu tahtmine.““

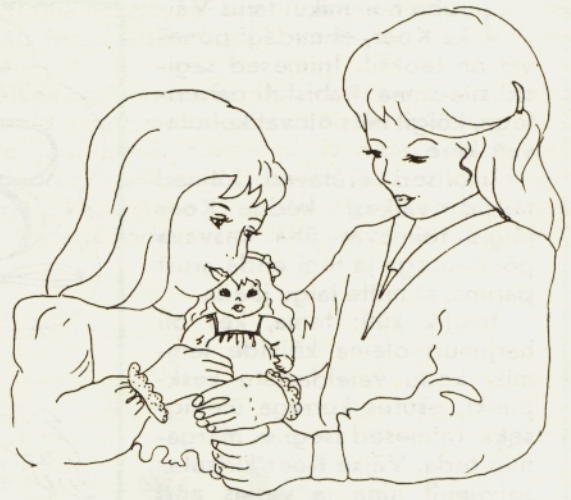
Iga kord, kui Mary ja Sarah käisid sisseoste tegemas, kontrollisid nad, kas nukku on veel vaateaknal. Neil oli niisugune mäng: minna põnevil käsikäes, seisatada nurga taga, kiirpilgul akent kontrollida ja koos naeru lagistada — nukku seisis vaateaknal, niisama kaunis kui enne.

Mary küsis kord kodus: „Tom, kas oleks meeletus paluda, et see nukku meie jaoks kõrvale pandaks?“

„Küllap koguduse liikmed arvavad, et olen korraldanud pangaröövi,“ muigas Tom.

Üllatuseks hakkas neil elatise- raha pisut üle jääma. Küpsisepurgist sai hoiupank. Ka Mary

SARAH JA HELE- PUNANE INGEL

võttis omaks „kui see on Sinu tahtmine“ palve.

Mary hakkas juba kartma, ehk ostab keegi teine nuku ära. Ta õmbles proua Wilsonile ja tegi trükitööd härra Dogdele. Kõik, mis teenitud rahast üle jäi, läks „unelmafondi“ — nii hakati nimetama sääste.

Nädalatest said kuud. Juba elati novembris. Maryl õnnestus ka abikaasa mängu haarata. Nüüd julges Mary kaupmeest paluda, et ta neile nukku hoiaks.

Raekoja kell lõi kuusk korda, Mary virgus meenutusist. Ta silitas pakikese paela: „Kuldne Nukk ootab sind, Sarah.“

SEL ÕHTUL täitus kiriku kõrvalsaal elevil lastevanematega. Mary istus Tomi kõrval esimeses pingireas. Väikesed esinejad laulsid hardalt-lapselikult: „Püha öö, jõuluöö...“ Helepunane ingel kuuseoksas näis tõusvat ja laskuvat koos laste häälega. Tom pidas väikese jõulujutluse. Lapsed esitasid kena näidendi kolmest targast mehest, loeti luuletusi, lauldi veel, paluti Jumala õnnistust. Järg jõudis kingipakkide ni. Iga laps pidi oma osa saama.

Mary seisis Tomiga kuuse kõrval. Ta naeratas Sarah’le. „Hetke pärast, kullake, saad vastuse oma palvele,“ mõtles ta. Mary võttis järjekordse paki ja ulatas Tomile.

„Billy Watson!“ kuulutas Mary. Billy tuli arglikult kingi järele.

„Diana Woodward, Betty Howard, Jerry Anderson!“ kõik pühapäevakooli lapsed läksid särasilmil oma kohale, aarded tugevasti vastu rinda surutud. Mary jättis Sarah’ paki meelega viimaseks.

Korraga tundis ta, et keegi

sikutab teda seelikust. Mary langetas pilgu ja vaatas otse suurtesse kannikesesinistesse silmadesse. Väike tüdrukuke oli pööranud kahvatu näo tema poole, liig nappidest varrukatest välja ulatuvad kõhnad käed klammerdusid ta seelikusse.

„Ära mulle midagi anna,“ ütles tüdruk, „ma ei taha midagi.“

„See tähendab: „minagi tahaksin midagi!““, mõtles Mary ja heitis pilgu kuuse alla. Seal ei olnud enam mitte midagi, aga käes hoidis ta pakki kallihinnalise Kuldse Nukuga.

„Armas Jumal, mida ma peaksin tegama?“ sosistas Mary.

Väikese mureliku näo lohkus põsed ja kannikesesinised silmad ei andnud asu. „Ma ei või seda tüdrukukest jõuluõhtul kingituseta koju saata,“ vasardas peas. „Kuid armas Jumal, ega siis see ei saa olla Sinu tahtmine, et loovutaksin kalli kingituse võõrale lapsele? Ma ei või seda teha!“ Mary huuled tõmbusid jääkülmaks. Ebaloomuliku, võõra häälega ütles ta: „Sarah Moore!“

Mary ei saanud võõrast last vaatamata jätta. Kannikesesinised silmad tuhmusid pettumusest. Just sel hetkel, otse ime läbi, vallandus helepunane ingel kuuseoksa küljest ja langes otse tüdruku käte vahele. Tüdruk haaras ettevaatlikult ingli tiibadest, pöördus ja läks Sarah’ järel oma kohale istuma.

Kui Mary jõululaupäeva õhtul kodus voodis mehe kaitsvate käte vahel lebas, jutustas ta piinlikust hetkest, mil oleks tahtnud kaduda.

„Tegid täiesti õigesti, ära ole kurb. Olen püüdnud seda peret kirikusse kutsuda. Jumal aidaku

(Järg 4. lk.)

Juba hommikul tajus Väike Koer, et midagi põnevad on teoksil. Inimesed sagisid siia-sinna. Rabistati paberitega, kõigil näis olevat kohutavalt kiire.

Imelised erutavad lõhnad täitsid väikest kodu. Koer jälgis toimuvat üha kasvava põnevusega ja tegi enda arust parima, et mitte jalgu jääda.

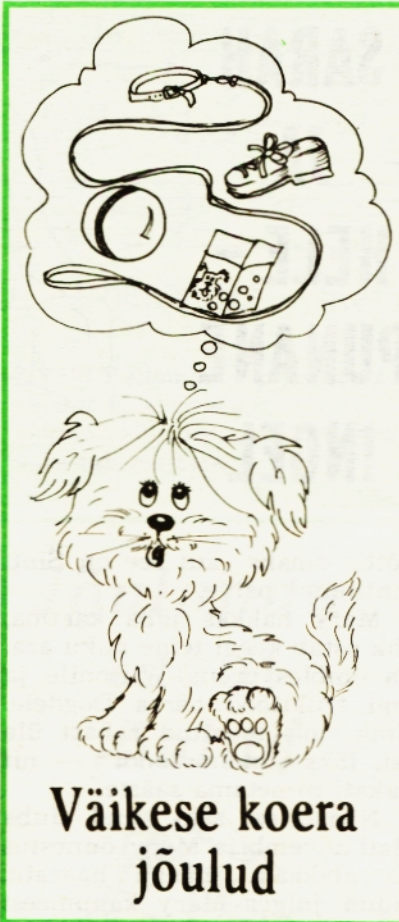
Imelik küll: tema, kes oli harjunud olema kõikide lemmik, kodu vaieldamatu keskpunkt, osutus korraga üleliigsiks. Inimesed isegi ei märganud teda. Väike Koer kirtsutas solvunult nina ja vedas end kummuti alla. Peidupaigast võis olukorral silma peal hoida.

Soo! Nüüd on nad päris hulluks läinud! Tassivad puu sisse! Väike Koer nuuskis puud ja tahtis jalga tõsta, nii teevad kõik koerad puu juures. Nüüd läks märuliks. Ta sai tõelda, ei jäänud muud, kui häbistatult välja hiilida.

Toas sündiv aga ei andnud rahu. Ta pidi esimesel võimalusel tagasi pääsema.

Puu ehti — selleks ei näinud Väike Koer mingit vajadust. Puu on puu ja sellisena igati kasutuskõlblik. Või tahate öelda, et tema, Väike Koer, ei taipa puudest midagi!

Asi läks veelgi põnevamaks. Puu alla toodi krabisevaid ja lõhnavaid pakikesi. Väike Koer lausa joobus lõhnadest. Ta saba hakkas lehvima ja nina ei väsinud talle jutustamast kõikidest suurtest saladustest, mis pakkides peitusid. Väike Koer teadis, et vähemalt üks pakike kuulub temale. Ta ei suutnud kiusatusele vastu panna, sukeldus pakilasusse ja valis eksimata temale kuuluva.

dus pakilasusse ja valis eksimata temale kuuluva.

Kuid oh häda, jälle pahandati temaga ja keelati pakke puutada. Väike Koer ei suutnud kuidagi inimesi mõista ja eemaldus. Ta käis kingihunnikust nii suure kaarega mööda kui võimalik ning püüdis teha hästi ükskõikset nägu. Pikkamisi sättis ta ennast siiski lähemale, aga kohemaid kamandati ta eemale ja kästi õhtut oodata.

Maja rahunes ajapikku. Häältoonist ja pidulikust ilmest

võis arvata, et minnakse palvusele. Nagu ikka, teda ei võetud kaasa.

Aga nüüd teadis Väike Koer, et on tulnud tema võimalus. Välguna sööstis ta pakikuha kallale, nuuskis pisut ja — käes!

Väike Koer tassis pakikese varjulisse kohta ja rebis rutsakalt paberi ära. Välja ilmus tore kingakujuline närimiseks mõeldud mänguasi, kõikide kutsikate lemmik. Väike Koer haaras vaimustunult kingapaelast ja sakutas nii kuis jaksas. „Ma ju teadsin, ma ju teadsin!“ juubeldas õnnelik kutsu järades ja matsutades.

Uks kolksatas. Väike Koer ehmus ja peitis oma aarde, ta püüdis end näidata hoopis teise koerana, otsekui ei oleks midagi juhtunud.

Möödus suisa igavik, enne kui hakati kingitusi jagama. Avati pakke. Väike Koer jooksis ühe kingisaaja juurest teise juurde, liputas saba ja püüdis lõhna järgi mõistatada, mis paki sees on. Ta oli enam kui kindel, et vähemalt osaliselt kuuluvad kõik kingitused ka temale.

Jaa, Väike Koer sai ka kingitusi. Oli, millest vaimustuda! Pall ja pikk jalutusrihm ja maiustusi. Väike Koer oli pööraselt õnnelik. Kõik eba-meeldiv ununes, oli tõeline püha.

Perenaine ei suutnud taibata, kuhu oli kadunud üks väga oluline kingitus. Väike Koer aga piirdus paljuütleva sabaliputusega — küllap peab ka koeral olema oma väike jõulusaladus. **Pirjo Lehtovaara**

SARAH JA HELEPUNANE INGEL

(Algas 3. lk.)
mind selles! Väike tüdruk vajab korralikku toitu enam kui üheksakümnedollarilist nukku, ja seda iga päev.“

„Kindlasti on sul õigus,“ vastas Mary lohutatuna, „kuid mis ime pärast tahtis Sarah vanaema juures ööbida?“

JÕULUPÜHA HOMMIK
koitis kirkana ja külmana. Mary köök oli soe, lõhnas maitsva piruka ja hea ahjuroa järele. Laud kaeti neljale — ka vanaema ja Sarah olid tulemas. Mary süütas küünlad, kõik oli valmis.

„Sealt nad tulevadki!“ teatas Tom.

„Kauneid jõule, ilusaid jõule!“ Sarah' põsed õhetasid pakasest. Käes hoidis ta helepunast ingliti, mis oli liuelnud alla jõulupuuladest. Mary vaatas ainiti tüdrukut. „Kallike, kus Kuldne Nukk on?“

Lapse näole ilmus otsustavus. „Just nagu Tom, kui ta kirikus misjonijutlust peab,“ möönis Mary.

„Vahetasime Suzy Barnesiga kingitused,“ sõnas Sarah. Järgmisel hetkel haaras ema teda sülele.

„Suzy vajas seda nukku palju enam kui mina, ema,“ selgitas Sarah. „Kas arvate, et Jumal on nüüd väga kurb? Ma nii väga palusin endale seda nukku...“

„Ei, kindlasti mitte, kallid Sarah, olen kindel, et Jumal on veel kõige õnnelikum,“ lausus Mary hellalt.

Helepunane ingel pudenes märkamata pörandale. Armas, õnnelik naeratus, mis võib olla vaid lapse näol, tunnistas tõelisest jõulumeelsusest. Jumala kalleim kink — Jeesus — oli puudutanud Sarah' südant.

Thelma Peters

Üksvahe oli meie kodu eht loomaaed. Loomad ilmusid ja kadusid kõige salapärasemal, ilmselt ainult neile teada oleval kombel. Igal sammul võis oodata üllatusi, aga kui üllatusi koguneb liialt palju, harjutakse nendega ja nad lakkavad olemast üllatused.

Vähe sellest, et mets ulatus otsaga tuppa, tuba ulatus ise metsa — metsa-asukatel oli enamasti telefon, neile sai iga hetk helistada ja seda ka tehti.

Kord sain teada, et meie tiiki olevat ilmunud kobras. Kobras on hästi vahva loom. Ime siis, et meie kolme-neljane mehehakatid tema seltsis palju päevi veetis.

Kapiuste avamisega tuli äärmiselt ettevaatlik olla. Ikka ja jälle pudenes siit-sealt loomapojakesi, küll jäneseid, küll oravaid. Tuhkru pesa varjas end mänguajade kastis, riulis raamatute taga elas nugis — mõnikord kivinugis, mõnikord metsnugis. Kapi otsas istus alailma keegi, tõenäoliselt mingi kulliline.

Keegi meist ei oleks jahmunud, kui keset öhtusööki oleks pöder pea aknast sisse pistnud: „Palun soola-leiba!“ Krabin laua all ei pruukinud tähendada, et väikemees parajasti jalgadega sudib. Samahästi võinuks lauajala varjus kükitada jänes, nakitsedes porgandit või hoopis saiakuivikut. Öökull

võis kapinurgal just siis haigutama ja ennast kõhvitsema hakata, kui lusikas pooltel teel suu juurde oli. Mis temal lusikast, öhtu saabus ja tal tuli tööle minna.

Väikemees kasvas ja elukad kadusid, kes kuhu. Telefonid võeti maha, pöder ei tulnud enam öue, riulile jäid ainult raamatud ja kapi otsa autoga kokkupörkel hukkunud öökulli tiivad ning pikkade konksjate küünistega jalad. Midagi jäi veel — meie sisse. Midagi hörku, nagu ikka lastest ja mängudest.

„Uih! kiljatas Kiku

Detsember tõi kaasa lume, Desiotsa arglikult, nagu kartes või häbenedes kontkõvaks külmunud maad. Kuu keskel hakkas puistama otsekui vakast. Aegajalt sadu lakkas, et samas uue hooga jätkuda. Metsateed mattusid, puud vajusid kühmu, aga lund aina tuli ja tuli.

Esimesed räitsakad tõid metsarahva hulka suure elevuse. Noored ei teadnud veel, mis see on.

„Uih!“ kiljatas Kiku, kui ilus haraline helves tema ninaotsakesel maandus. Öhkörn jäänõelakese kogum — seda üks lumehelvestõepoollest on — ei suutnud nii tormilist vastuvõttu taluda ja pudenes koost. Kiku oli väga jahmunud, ta ei oleks osanud arvata, et siin maailmas midagi nii habrast võib olla.

Järgmine helves langes ripsmetele. Kitseneiu otse vöbeles hardusest. Ta ei julgenud ennast liigutada, rääkimata silma pilgutamisest. Kiku ei olnud kunagi mõtelnud, kas ta silmad pilguvad või ei, kas niisugust vajadustki ülepea olemas on. Ehmatuseks märkas ta, et nüüd, kui vähimgi ripsmeliigutus ähvardas purustada kordumatu ilu, tekkis selleks vastupandamatu tarve.

Esimene lumi pani ka Kaku

sees midagi liikuma. Öde seisis võluvas poosis, kiiskav-valged tähekesed ripsmetes, tähekesi tuli aina juurde ja juurde ja Kaku vahtis öde ahnelt, nagu näeks teda esimest ja viimast korda. Öde oli ilus.

Mida küll Kiku oleks valmis olnud andma selle eest, et vend oleks talle ütelnud: „Sa oled ilus. Sa oled kaunis nagu... nagu...!“ Aga Kaku vaikis. Vaatas ja vaikis. Nii see oli — mida vanemaks vend sai, seda rohkem ta vaikis. Kiku ei tulnud selle peale, et ka venna sees miski ennast aeg-ajalt liigutas, soojalt ja hellalt.

Esimene põnevus hajus sedamööda, kuidas üksikute helveste liuglemine muutus üha tihenevaks lumesajuks. Eemal, üle mäe sammuv kõrgepingeliini hakkas valjusti sumisema. Jäi mulje, et seda salapärasest suminat tekitavad just voogavate räitsakate parved.

Kitseema seisis sõnatult. Ta tundis lund. Ta oli näinud juba nelja talve tulemas-minemas. Ja iga talv kustutas kedagi kitserahva hulgast. Valus tuige läbis tema.

Kitseema teadis, mida tähendab, kui ei jõua enam sügavas lumes sumada ja kui ei jõua magamisaset lumest puhastada. Kitseema teadis, mida tähendab

klaasjas jääkoorik lumel. Ka tema oli kord jätnud maha punavate servadega jälgi...

Ema vaatas õnnelikke lapsi ja naeratas. Metsarahval ei ole kombeks liialt muretseda. Head päevad kosutavad ihurammu, annavad vastupidavuse katsumuspäevadeks.

Hämarus hiilis pikkamisi metsa alla, täna oli see valge hämarus. Täitsa naljakas — valge hämarus! Kaharad kuused paistsid hoopis uut moodi. Vaatad ülalt — hõbekuused. Vaatad alt — rohelist. Rohukörte kuivanud pähikuid ehtis peenekoeline lumepits, sinakas jää lodu keskel kattus ühtlase valge puudrikorraga. Esimest korda märkas Kaku, kuivõrd ühetasane oli jää. Külmalte kilgendav pind muutus korrapealt sametiselt soojaks.

Kaku keeras pead ja jäi üllatuses keeletuks — ema ja öde olid nii sarnased! Ka ema ripsmeid ehtisid sätendavad tätrad, ka ema kehahoid oli niisama kaunis kui öel. Emagi seisis liikumatult lumesajus ja näis midagi ootavat. Mida?

Ei, ema ei oodanud. Ema laskis mõttlikul rahul voolata endasse rahul ja vastse lume lõhnal.

O nu K. E.

2. Taas üle kogu ilmamaa
käib sõnum auline:
On sündinud poeg Jumalal,
kes Päästjaks kõigile.

3. Täht Petlemmast on säramas
veel täna ilmale,
toob rahu, lootust, õnnistust
Ta iga majasse.

4. Nüüd tehke lahti südamed
kõik jõlurahule,
et igas hinges särama
lööks jõulutäheke.

Kaugel põhjas laius suur
Korg, mille keskel oli väi-
ke unustatud küla. Küla serval
elas kõhetu valge habemega
vanake, kes kasvas jõulukuus-
ki. Lapsed kutsusid teda jõulu-
puu-taadiks.

Taadi tuba oli tulvil salapä-
rastest kaugetest maadest pärit
asju. Lapsed armastasid vana-
kest ja tema ammandamatuid
jutustusi. Küünlavalgusest mee-
litatuna kogunesid nad sageli
väikese kambri nurka ja rända-
sid kujutluses koos taadi juttu-
dega pikki matku.

Iga kord, kui saabusid jõulud,
jagas vanataat lastele päikleid,
puuvilju, kodutehtud karamelli
ja puust vestetud mänguvasju.
Kui kingid jagatud, rääkis ta
lapsepõnnidele lugu idamaa tar-
kadest meestest ja nende kingi-
tustest Jeesusele.

Taadi kasvatatud kuused olid
maakonna kauneimad. Need
olid ühtlased, tihedad ja tuge-
vaoksalised, nende värv oli
kummaline segu hõbedast ja
sügavrohelisest. Külaelanike
seas sosistati, et jõulupu-taadil
on eriline saladus, kuidas tema
kuused kasvasid kaunimaks kui
kellelgi teisel.

Oli kuidas oli, jõulude aegu
soovisid kõik osta kuusk just
jõulupu-taadilt.

Aastaid tagasi kasvas vanake-
se kuuseaia keskele kuusk, mis
ületas teisi nii pikkuselt kui
väljanägemiselt. Külaelanike
suureks üllatuseks kinkis vana-
taat kuuse kõikidele ühiseks
rõõmuks. Puu istutati küla kes-
kusesse. Igal aastal advendiajal
riputasid külaelanikud oma pa-
rimad ehted selle ühise kuuse
okstele. Jõuluõhtul, kui süüdati
küünlad, kogunesid kõik kuuse
ümber, et soovida üksteisele
jõulurahu ja vahetada kingitusi.

Jõulupu- taadi jõulud

Enne kui pöörduti tagasi oma
soojadesse kodudesse, jälgiti
vaikselt laste esitatud jõulu-
etendust Luuka evangeeliu-
mist. Kui ilm oli soe, kõlas kuu-
se alt jõuluviise hilise ööni.

Nüüd oli taas jõuluaeg. Lap-
sed istusid rahutuina koolipin-
kides ja loendasid päevi jõulu-
vaheaja alguseni. Kojutulejaid
võttis vastu piparkoogi magus
lõhn. Sügisel tallele pandud
ploomimoos kadus tortidesse ja
sahvri ülariiul täitus tasapisi
kaunites paberites pakikestega.

Langevad lumehelbed suu-
rendasid ootust veelgi.

Kuid jõulupu-taadi kambri
aken püsis pimedana. Juba aas-
tapäevad oli majake olnud tühi.
Nüüd oli lumi ummistanud
rajad. Kuuseaed seisis hoolitse-
matult ja lukustamata aiavärv
kriiksus tuule käes veidi tontli-
kult. Kuuskede salapära oli
kadunud koos vana taadiga.

Vanake oli aasta tagasi oota-
matult haigestunud ja küla arst
oli ta kaugemale linnahaiglasse

ravile saatnud. Seejärel oli ta
kuude kaupa kord haiglas, kord
sanatooriumis olnud.

Jõulude lähenedes valdas va-
nakest koduigatsus. Ta soovis
pöörduda tagasi oma orgu. Ta
veenis ja palus arsti nii tungi-
valt, et see lubas taadi koju
käima.

Pisaratest tuhmunud silmil
vaatles vanake oma hooldamata
kuusikut. Samm oli raske, kui ta
lumes tare ukseni kahlas. Uhh,
kui külm oli sees. Kamina
süütamine läks vaevaliselt, kuu-
mad värinad jooksid üle keha.
Ei aidanud muu kui pugeda
asemele ja tõmmata tekid peale.

Siin ta, vanake, lebas, ja
kaminatuli puhus vilkudes oma
juttu. Mõtetesse tulid vägisi
paljud varasemad jõulud —
lõbus kuusemüük, lastele tehtud
kingitused, jõulukuusk ja jõulu-
nädend küla keskuses, ja sellele
järgnev kuum maitsev õhtusöök
mõne sõbraliku külaelaniku
pool.

Nüüd oli ta täiesti ükski.

„Püha öö, jõuluöö...“ kaikus
vaiksena ta unenäos.

Vanake virgus ärkvele —
kuid see polnud uni! Laul kostis
edasi. Kiiresti heitis ta tekid
kõrvale ja ruttas akna juurde.
Seal, tema tarekese ees hiilgas
tähtede ja küünalde säras ehi-
tud jõulukuusk ja selle ümber
laulsid külaelanikud jõulutervi-
tust.

Liigutatuna avas taat ukse.
Ta astus välja ja oleks peaaegu
komistanud trepile asetatud toi-
du- ja kingikorvile. Korvi serva
küljes rippus kaart, millelt võis
lugeda: „Parimaid jõule Jõulu-
puu-taadile ja tere tulemast
koju!“

„Jumal õnnistagu teid roh-
kesti,“ sosistas taat.

VIRPI LAITINEN

MEMME KIRI

Kallid silmaterakesed! Lugesdes „Silmatērast“ (nr. 11, 1991) Linda Keerme „Meenutusi lapseast“ tõusis silme ette minu enda kooliaeg. Minagi käisin samas Kroonuuaia tänava koolis, kuigi mitte samal ajal. Ka Tartu elu-olu oli minu koolipõlves sama. Mõned tänavad on praegugi tuntavad, näiteks ülikooli taga olev tänav, mis viib koolini nagu toona.

Mu igapäevane koolitee käis üle mitmesaja aasta vanuse aukartust äratava Kivisilla. Nüüd on sellel kohal kaarsild.

Suurim erinevus tänaste ja tookordsete tänavate vahel on liiklemises. Siis oli liiklus vaikne ja hõre: tänava ületamisel võis olla hoopis hooletum. Autosid oli mõni üksik, busse samuti. Töövankrid kolisesid munakivisillutisel, mis oli valdav tänavakate. Tänavade ületajatele nad endast ohtu ei kujutanud. Kõnnitee ääres seisvast hobusest tuli küll kaarega mööduda, et mõni kurjem veoloom sind hammastega naksama ei küüniks.

Taksode asemel sõitsid siis voorimehed. Tõstetava varikatusega kummirehvides kerges vankris istus üks-kaks sõitjat. Voorimehe enda jaoks oli vankri eesosas kõrgem koht, pukk, et üle hobuse selja oleks tee hästi nähtav. Sõit kulges nii vaikselt, et vaid hobuse kapjade „klipp-klapp, klipp-klapp“ seda reetis. Talvine voorimees sõidutas soovijaid kaunitult kujundatud kerges saanis. Nii kui esimene lumi maha tuli, olid tänavad täis aisakellade tilinat, mis pidi jalakäijaid hoiatama nüüd juba täiesti hääletu sõiduriista eest. Saan nagu vankergi oli kõrge voorimehepukiga.

Sõitjate jaoks oli saani tagaosas polsterdatud seljatoe ja jalgade soojendamiseks mõeldud karusnahkse põllega iste koht kahele. Voorimeeste riietus oli „kõrgele“ ametile vastav: õlgu kattis nii suvel kui talvel uhkena ja toredana mõjuv pele riin.

Talvises õhtuvidevikus kelgutaskid lapsed otse tänavatel, kui kallak seda võimaldas. Mäletan, et ka mööda Lossi tänavat

nägin sageli kelgutajaid otse raekoja-tagusele ristteele alla tuhisemas. Ülikooli-tagusele tänavale lasti Toomemäe nõlvakust alla, nii et tuul kõrvus vihises. Kõrvad pidid küll lahti olema, et nurga tagant tulla võivat voorimehe aisakella tilltalli kuulda.

Kord olevat seal siiski üks laps voorimehele ette kelgutunud ja siis oli Toomemäe servale väike lumevall ette kuhjatud, et kelgu hoogu enne tänavale jõudmist pidurdada.

Kooliski hoiatati lapsi, et nad ohtlikes kohtades kelgutamisest loobuksid. Tänapäeval võrdus neis-paigus kelgutamine kindla enesetapuga.

Koolist on väga armsatena meelde jäänud iga esmaspäeva hommiku kogunemine kooli saali palvusele. Seda korraldas meie hallipäine kivirahnu meenutav koolijuhataja härra Tammekeivi. Enamasti algas palvus ühislauluga „Mu süda, ärka üles!“ ja lõppes iga kord õpilaste õnnistamise ning lõpulauluga „Õnnista ja hoi!“.

Viimasel Eesti iseseisvuse aastal käisin ka ülelinnalises pühapäevakoolis. Seal õppisime lisaks üldkooli usuõpetuse tundides kuuldule lugusid Piiblist, eriti Jeesuse elust. Tagantjärele leian, kui hea see vähenegi oli, mille osaliseks Jumala armust saime. Võrreldes sellega, mida teie, adventkoguduse silmaterakesed, juba maast-madalast teate ja oskate, olime meie nagu aabitsaõppijad teie kui gümnaasistide kõrval.

Kuid liigseks rahuloluks pole teilgi põhjust: gümnaasiumile järgneb teadupärast ülikool, ülikoolile aspirantuur ja sellele iseõppimine, mis kestab kogu elu. Piibel on ju lõputu vara-ait,

mis tühjaks ei saa, vaid aina uusi ja uusi väärtusi inimesele avab ja heldelt jagab. Need aarded on toiduks teie tundeilmale ja mõistusele.

1940. aasta tõi tohutud muudatused. Usuõpetus keelustati. Jumalasõna mõnitati ja usklikke nimetati napakateks. Lapsi mõjutati unustama sedasama piskut, mis nad olid omandanud.

Siis algas sõda (1941. aasta suvel). Olin 13-aastane. Meie pere põgenes Tartust. Pagesime sõja jalust maale sugulaste juurde. Mu isa aga oli sunnitud töökoha tõttu Tartusse jääma. Peagi katkes side linnaga. Kuulsime suveõudel vaid lahingumüra ja nägime taeval helendamas põleva Tartu tulekuma. Olime väga mures isa pärast. Tihti jäin päevaste toimingute ajal korraga nukraks. Talu vanaperenaine, nähes mind järsku norgu vajuvat, küsis, mis mind vaevab. Rääkisin talle, et mu süda valutab isa pärast. Tema, väga usklik inimene, küsis minult, kas ma oma murega Jumala poole olen pöördunud. Tunnistasin talle, et ma ei oska palvetada. Tema õpetas mind, kuidas pöörduda Isa poole Tema ühenduse loomiseks.

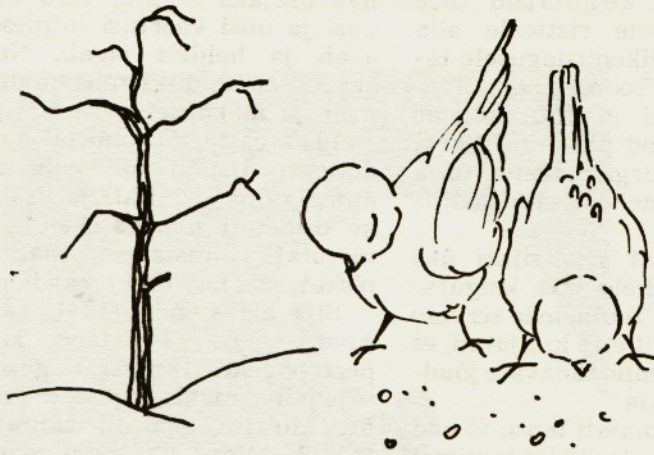
Hakkasin järjekindlalt palvetama ja tundsin peagi, et Taevaisa mind argimuredes aitas, mind lohutas ja julgustas.

Ühel päeval olin üksiku koju jäetud. Olles toas, kuulsin korraga kohutavat kolinat üle katuse ühest maja otsast teise veerevat ning sellele järgnemas maapinda vappuma panevat matsu.

Nädalapäevad tagasi elasin üle pool päeva kestnud lahingu. Kartsin, et nüüd on jälle midagi sellist juhtunud või juhtumas. Süda kloppis meeletult, silme ees kippus mustaks minema. Kuhu varjuda?

Panin käed kokku ja palusin põlvili laskudes: „Taevaline Isa, (Järg 8. lk.)

TALVINE ILU

Loodus magab vaikselt, lumi katab maad.
Härmarüüs on kased, lumes kadakad.

Eemal paksus lumes männid, kuusepuud.
Pühalikult vaikne metsas talvekuul.

Loodus põhjamine talvepuhkusel,
särab päiksepaistel kaunitl puhtuses.

Kuhu iial vaatad, seal sa ilu näed.
Nii on seadnud Looja, kelle käes kõik väed.

E.L.

PÜHA ÖÖ

Püha öö, õnnistud öö!
Kõik on maas rahu sees.
Joosep valvab ja Maarjal on seal
magav lapsuke põlvede peal.
Maga, patuste rõõm!
Maga, patuste rõõm!

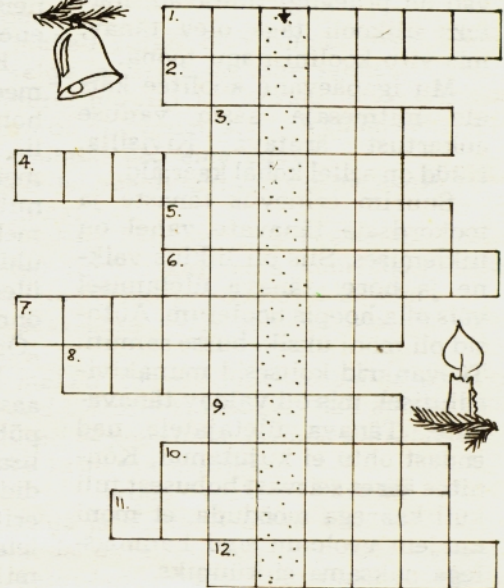
Püha öö, õnnistud öö!
Ingli hääl välja peal
laulab rõõmustes halleluuja.
Annab teada ka karjastele:
Kristus sündinud teil!
Kristus sündinud teil!

Püha öö, õnnistud öö!
Ootused, lootused
Jumal täidab ja õnnistust toob,
rahupõlve maailmale loob.
Laulgem: halleluuja!
Laulgem: halleluuja.

PAREMALE:

1. Maa, kuhu Joosep, Maarja ja Jeesus põgenesid kurja kuninga eest.
2. Üks tarkade kingitustest.
3. Jeesuse Isa.
4. Väikese Jeesuse esimesed külalised.
5. Jeesuse ema.
6. Jeesuse teine nimi.
7. Jeesuse sünni ajal valitse- nud kuningas.
8. Vana Testamendi prohvet.
9. Jeesuse esimene voodi.
10. Üks evangeeliumi auto- reid.
11. Jeesuse sünnilinn.
12. Pühakoda.

Täpilisest reast ülalt alla leiad „Silmatera“ tegijate soovi Sinule.

MEMME KIRI

(Algu 7. lk.)

palun ütle mulle, mis mürin see oli ja mida ma peaksin tegema!“ Samas läbistas mind teadmine, et ma ei peagi midagi tegema, pean vaid rahunema — see oli lipuvarras, mille aeg sai just praegu täis. Lahendus tundus nii ainuvõimalik, nagu näinuk- sin ise läbi lae jämeda lati rullumist piki katust. Samas ei julgenud ma uskuda, et lipuvar- ras, mis alati siin maja ees oli seisnud, lõpetas oma valvekorra just nüüd — tuuletul päeval.

Julguse tagasi saanud, astu- sin õue ja esimene, mida nägin, oli maas lamav lipuvarras. Jaa! Nüüd teadsin, et Jumal vastas silmapilkselt mu palvele, minu- le, tavalisele ja mitte teab-kui- kukupaile tüdrukunakatsile. Olin liigutatud ja mu usk Temasse sai kinnitatud.

Suurenenud usaldusega and- sin iga päev oma lihase isa Tema, Kõikväelise hoole alla.

(Järgneb)

VÄRVI ÄRA TÄPIGA MÄRGISTATUD
PILDITUKID

